

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Νομίζομε πώς ἔχομε κάθε δικαίωμα νὰ εἶμαστε περήφανες γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Δημοσίας Συγκέντρωσης γιὰ τὴ γυναικεία ψήφο. Ὅλοι ὅσοι τὴν παρακολούθησαν καὶ ἄκουσαν τὶς ὀμιλίες τῶν ἀντιπροσώπων ἐπείσθησαν ὅτι δὲν στέκεται πιά κανένα ἀπὸ τὰ παλιὰ ἐπιχειρήματα ἐναντίον τοῦ ἀγῶνα μας. Οἱ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ ἀκροατηρίου ἤστερα ἀπὸ κάθε ὀμιλία ἐδειχναν ὅτι καὶ στὸ πολὺ κοινὸ ἀκόμα ποῦ δὲν ἔχει μελετήσει ἀκόμα τὸ ζήτημά μας εὐρισκαν ἀπήχηση τὰ αἰτήματά μας, ποῦ τὰ παρουσιάζουν τόσο ζωντανὰ καὶ ἀπὸ διαφορετικὲς ἀπόψεις ὁ καθένας τοὺς οἱ διάφοροι ὀμιλητές. Καὶ τὸ κοινὸ μὲ τὴν ἀλάθευτη διαίσθησή του κατάλαβε τὸ δίκιο μας καὶ τάχθηκε μὲ ἐνθουσιάζασμὸ μὲ τὸ μέρος μας.

*
* *

Θερμοτάτη ἦταν ἡ ὑποδοχὴ ποῦ ἔγινε ἀπὸ τὸ κοινὸ στὴν ἀντιπρόσωπο τῶν ἐργατριῶν, κ. Μάρια Κατσουλοῦ, ποῦ παρουσίασε τόσο χειροπιαστὰ τὰ ἐπιχειρήματά της καὶ ἐζωγράφισε μὲ τόσο ζωντανὰ χρώματα τὸ δίωγμὸ τῆς φτωχῆς ἐργάτριας ποῦ δὲν ἔχει κανένα μέσο νὰ ὑποστηρίξει τὸ δίκιο της μέσα στὸ κράτος, γιὰτὶ κανένας ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς δὲν τὴ λογαριάζει τὴ στιγμή ποῦ δὲν εἶναι καὶ αὐτὴ ψηφοφόρος.

*
* *

Κάποια ἐφημερίδα — ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς — ποῦ δὲ μποροῦσε βέβαια νὰ παραγνωρίσει τὴ σημασία τῆς συγκέντρωσης, θέλησε νὰ τὴ μειώσει λέγοντας ὅτι τότε μόνο θὰ εἶχε σημασία ἡ ἀπαίτηση γιὰ τὴν ψήφο ἂν τὴ ζητοῦσαν οἱ μητέρες. Ἀλλὰ ρωτοῦμε, ποῦ βρίσκονται αὐτὲς οἱ μητέρες ἂν δὲ βρίσκονται πρῶτα πρῶτα στὴν τάξη τῶν ἐργατριῶν ποῦ κατὰ κανόνα ἔχουν πολὺ περισσότερα παιδιά ἀπὸ τὶς κυρίες τῆς καλῆς λεγομένης τάξεως; Καὶ ποιὲς γυναῖκες ἐστραίλαν τὰ παιδιά τους στοὺς πολέμους στὴν πρώτη γραμμὴ καὶ ὄχι στὰ διάφορα γραφεῖα τῆς πρωτεύουσας, ἂν ὄχι οἱ ἐργάτριες; Δὲ μιλοῦμε φυσικὰ γιὰ ἐξαιρέσεις. Νομίζομε ὅμως ὅτι ἀκριβῶς ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ **μητρότητα** ὀφείλει ἡ πολιτεία νὰ δώσει στὴ γυναῖκα ποῦ ὀφίσταται πάντα τὶς μεγαλύτερες θυσίες, ἴσα πολιτικὰ δικαιώματα μὲ τὸν ἄντρα καὶ νὰ πᾶψει πιά νὰ τὴν κατατάσσει στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τοὺς ἡλίθιους καὶ μὲ τοὺς κακούργους.

“Η τουλάχιστον ως πάψει να ψέλνει υμνους σετή μητρότητα.

*
* *

Μδλο που μίλησαν δεκαεπτά ρήτορες τὸ κοινὸ τοῦς ἄκουσε ὡς τὸ τέλος μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ τὸ ζωηρότερο ἐνδιαφέρον. Γιατὶ καθένας ὑποστηρίζοντας τὸ ἴδιο πρᾶμμα τὸ παρουσίαζε ἀπὸ μιὰν ἄποψη διαφορετικὴ. Κι ἔτσι ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς δασκάλας ποὺ παρακολουθεῖ τὴ βασανισμένη κι ἀδικημένη ζωὴ τοῦ χωριστόπαιδου, ἡ φωνὴ τῆς ἐπαρχιώτισσας ποὺ ξέρει πολὺ καλά τὴ μπορεῖ νὰ προσφέρει στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ τόπου της. Ἀκούστηκε ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ποὺ ἀγωνίζεται μαζί μὲ τὴ γυναίκα συνάδελφό του τὸν πιὸ σκληρὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ καθημερινὸ ψωμί, κι ὁ ἐργάτης ποὺ νιώθει τώρα πιά τὴν ἄγρια ἐκμετάλλευση ποὺ γίνεται στὴν γυναίκα καὶ πονεῖ γι αὐτή. Ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς φιλανθρωπίας. Κι ὁ προσφυγικὸς κόσμος ἀκούστηκε νὰ ἀναγνωρίζει εὐγενικὰ τὴν εἰσφορά τῆς γυναίκας στὴν περιθαλψὴ του καὶ νὰ ζητᾶ γιὰ τὴ γυναίκα οἰκογενειάρχισσα τὸ μοναδικὸ ὄπλο ποὺ θὰ τὴν προστατέψει αὐτὴ καὶ τὰ παιδιὰ της, τὴν πολιτικὴ της χειραφέτηση.

Καὶ ὁ κόσμος τᾶκουσε ὅλα μὲ συγκίνηση καὶ σεβασμό.
